

labutxaca

JOHN^{LE} CARRÉ

Un traïdor
com els nostres

John le Carré

Un traïdor com els nostres

Traducció de Marta Pera i Cucurell

Edicions 62
Barcelona

Títol original: *Our Kind of Traitor*

© David Cornwell, 2010

La primera edició en català d'aquesta obra es va publicar
a Edicions 62 l'any 2010

Primera edició en aquest segell: juliol del 2016

© de la traducció: Marta Pera i Cucurell, 2010

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.,
labutxaca

Fotocomposició: Víctor Igual

Impressió: Liberdúplex

DIPÒSIT LEGAL: B. 10.428-2016

ISBN: 978-84-16600-17-5

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de
l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació
pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa
a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro
(Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org)
si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra
(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

CAPÍTOL I

A les set d'un matí caribeny, a l'illa d'Antigua, un tal Peregrine Makepiece, també conegut com a Perry, reputat esportista aficionat i versàtil i fins fa poc professor de literatura anglesa en un prestigiós col·legi d'Oxford, jugava un partit de tennis al millor de tres sets contra un rus musculós, d'esquena dreta, calb, d'ulls castanys i posat elegant que es deia Dima i era a la meitat de la cinquantena. Com va arribar a tenir lloc aquell partit va ser ben aviat l'objecte d'una intensa investigació per part d'agents britànics professionalment predisposats contra les forces de l'atzar. Però els esdeveniments que hi havien portat eren, per part d'en Perry, del tot innocents.

L'arribada del seu trentè aniversari, feia tres mesos, havia engegat un canvi de vida que s'havia estat covant des de feia un any, o més, sense que ell se n'adonés. Assegut amb el cap entre les mans, a les vuit del matí, a la seva modesta habitació d'Oxford, després d'una correguda d'onze quilòmetres que no li havia servit per alleujar la sensació de calamitat, s'havia posat a escodrinyar la seva ànima per veure què havia aconseguit durant el primer terç de la seva vida natural, a part d'una excusa per no comprometre's amb el món de més enllà dels pinacles somiadors d'aquella ciutat.

Per què?

Per a un ull extern, la seva era una història d'èxit acadèmic màxim. Educat a l'escola pública i fill de professors de secundària, arriba a Oxford des de la Universitat de Londres carregat d'honors acadèmics i accepta la plaça per a tres anys que li ofereix immediatament un col·legi antic, ric i estimulat per l'èxit. El seu nom poc habitual —normalment patrimoni de les classes altes angleses— prové, irònicament, d'un prelat metodista agitador del segle dinou que es deia Arthur Peregrine of Huddersfield.

Durant el curs lectiu, quan no fa classes, es distingeix com a esportista i corredor de cros. Els vespres que té lliures col·labora en un club de joves de la ciutat. Durant les vacances conquista cims difícils i escalades Molt Difícils. Però quan el col·legi li ofereix un postdoctorat permanent —o, segons la seva actual i amargada manera de veure-ho, un empenyament de per vida— s'atura en sec.

Una altra vegada: per què?

Al llarg de l'últim curs havia fet una sèrie de conferències sobre George Orwell amb el títol «Un Regne Unit ofegat?», i la seva retòrica l'havia alarmat. ¿Hauria cregut possible, Orwell, que les mateixes veus sobrealimentades, la mateixa incompetència paralitzant, l'addicció a les guerres d'altres països i la presumpció de drets que l'havien obsessionat als anys trenta encara bellugarien la cua feliçment el 2009?

Com que no li arribava cap resposta de les cares inexpressives dels alumnes que tenien els ulls clavats en ell, se n'havia empescat una ell mateix: *no*, decididament, Orwell *no* ho hauria cregut possible. I si ho hagués cregut possible hauria sortit al carrer a organitzar un motí. Hauria trencat algun vidre important.

Era un tema que havia discutit llargament, i sense cap mena de compassió, amb la Gail, la seva nòvia des de feia molt de temps, ajaguts al llit, després d'un sopar d'aniversari al pis de Primrose Hill que ella havia heretat a mitges del seu pare que, a part d'això, no en tenia ni cinc.

—No m'agraden els catedràtics i jo no en vull ser un. No m'agrada l'ambient acadèmic i si no m'he de posar mai més un coi de toga, em sentiré lliure —havia informat als cabells castany-daurats confortablement arraimats a la seva espatlla.

I com que no va rebre cap altra resposta que un ronc comprensiu, va continuar:

—¿Martellejar amb Byron, Keats i Wordsworth un grupat d'estudiants avorrits que tenen com a màxima ambició llicenciar-se, cardar i fer-se rics? Ja ho he fet. Hi he passat, per aquí. A fer punyetes.

I ampliant les possibilitats:

—L'única cosa que em faria quedar en aquest país és un coi de revolució.

I la Gail, una jove advocada en plena ascensió professional que comptava amb les qualitats d'una bona imatge a més d'una llengua ràpida —de vegades una mica massa ràpida per a la seva pròpia tranquil·litat i també per a la d'en Perry—, li va assegurar que cap coi de revolució es podria consumir sense ell.

Tots dos eren, a la pràctica, orfes. Mentre que els pares difunts d'en Perry havien estat exemple d'una noble abstinència socialista, els de la Gail eren tot el contrari. El seu pare, un actor graciosamente inepte, havia mort prematurament a causa de l'alcohol, dels seixanta cigarrets diaris i d'una passió fora mida per la seva capritxosa muller. La mare de la Gail, també actriu però no tan graciola, havia desaparegut de la llar familiar quan la Gail tenia tretze anys, i es deia que actualment feia la vida senzilla de la Costa Brava amb un ajudant de càmera.

La reacció inicial d'en Perry a la seva pròpia decisió vital d'escurar-se els peus per treure's tota la pols de la vida acadèmica —irrevocable com totes les decisions d'en Perry— va ser tornar immediatament als seus fonaments. El fill únic de la Dora i l'Alfred partiria de les conviccions dels seus pares. Tornaria a començar la carrera de docent al punt on ells s'havien vist obligats a abandonar-la.

Deixaria de jugar a ser un intel·lectual d'alta volada, s'inscriuria en un curs de formació per a docents íntegres i, com els seus pares, es trauria el títol de professor de secundària per fer classes en alguna de les zones més pobres del país.

Ensenyaria les assignatures obligatòries i qualsevol esport que li assignessin a canalla que el necessitessin com una corda salvavides per a la realització personal i no pas com un bitllet per a la prosperitat de la classe mitjana.

Però la Gail, després de quatre anys de conèixer en Perry de molt a prop, no es va mostrar pas tan alarmada amb la idea com ell s'esperava. Perquè tot i la determinació d'estar *al pinyol de la vida*, hi havia altres versions irreconciliables d'ell, i la Gail les coneixia gairebé totes:

Sí, hi havia un Perry que era l'estudiant que s'autocastigava, a la Universitat de Londres, on s'havien conegut, i aquest era el Perry que, seguint el patró de T. E. Lawrence, agafava la bicicleta per anar a França, sol, durant les vacances, i pedalava fins a caure d'exhauriment.

I sí, també hi havia un Perry aventurer alpí, el Perry que no podia fer cap cursa ni jugar a cap joc, des del rugbi de set a passar-el-regal amb els seus nebots i nebodes per Nadal, sense la necessitat de guanyar tant sí com no.

Però també hi havia un Perry sibarita privat que es permetia ratxes imprevisibles de luxe abans de tornar-se a posar el cilici.

I aquest era el Perry que es trobava a la millor pista de tennis del millor complex turístic en recessió d'Antigua aquell matí de principis de maig, abans que el sol fos massa alt per jugar, amb l'home que es deia Dima a una banda de la xarxa i en Perry a l'altra, i la Gail amb banyador, una pallola tova d'ala ampla i un vestit de platja setinat que tapava molt poc, asseguda entre un insòlit grup d'espectadors de mirada perduda, alguns vestits de negre, que semblava haver fet un vot col·lectiu de no somriure, ni parlar, ni expressar cap mena d'interès pel partit que estaven obligats a veure.

Encara bo, pensava la Gail, que l'aventura caribenya s'havia planejat abans de la impulsiva decisió vital d'en Perry. Els primers símptomes dataven del novembre més fosc, quan el seu pare havia sucumbit al mateix càncer que s'havia emportat la seva mare feia uns dos anys, i havia deixat en Perry, sorprès i incòmode, en un estat de modesta opulència. Com que era contrari a la riquesa heretada, i sempre estava indecís pel que feia a si l'hauria de donar tota als pobres o no, en Perry no sabia què fer. Però després de la guerra d'exhauriment muntada per la Gail, a la qual ell només va oferir resistència simbòlica, van arribar a l'acord de fer unes vacances d'oferta tennístiques al sol, de-les-que-només-es-fan-un-cop-a-la-vida.

I va resultar que les vacances no haurien pogut estar més ben planejades, perquè quan s'hi van embarcar, era el moment d'afrontar decisions encara més importants:

Què havia de fer en Perry amb la seva vida? I ho havien de fer junts?

¿Havia de deixar l'advocacia, la Gail, i llançar-se a cegues a explorar nous horitzons amb ell, o havia de seguir la seva carrera professional meteòrica a Londres?

¿O ja era hora de reconèixer que la seva carrera no era més meteòrica que la de la majoria de joves advocats i, per

tant, era el moment de quedar embarassada, que no era solament el que ella volia, sinó també el que en Perry no parava de demanar-li?

I si la Gail, bé per trapelleria, bé per autodefensa, tenia el costum de convertir les grans preguntes en preguntes petites, no hi havia cap dubte del fet que tots dos es trobaven, junts i per separat, en un punt crucial de la vida i amb moltes coses per reflexionar, i que unes vacances a Antigua oferien l'escenari ideal per fer-ho.

El vol portava retard i, com a conseqüència, no van arribar a l'hotel fins passada la mitjanit. L'Ambrose, el majordom ubic del complex, els va portar al seu bungalow. Es van llevar tard, i després de l'esmorzar al balcó ja feia massa calor per al tennis. Van nedar en una platja gairebé buida, van fer un dinar pràcticament sols a la piscina, a la tarda van fer l'amor mandrosament, i a les sis del vespre es van presentar al local dels jugadors professionals, relaxats, feliços i amb ganes de jugar.

Vist des de lluny, el complex consistia en uns quants grups de bungalows blancs disseminats enginyosament al llarg d'una ferradura d'una milla d'amplada amb una sorra proverbialment blanca com el talc. Dos promontoris de roca sembrada de matollars en marcaven els límits. Entremig hi havia un escull de coral i una línia de boies fluorescents per impedir el pas dels iots amb motor tafaners. I en terrasses amagades, arrabassades a la falda del turó, hi havia les famoses pistes de tennis reglamentàries del complex. Uns quants graons enllaçaven els matolls florits amb la porta del recinte dels professionals. Quan la traspassaves, et trobaves al cel dels tennistes, i aquest era el motiu per què en Perry i la Gail havien triat aquest lloc.

Hi havia una pista central amb cinc pistes al voltant. Les pilotes de competició es guardaven en neveres verdes. A les vitrines hi havia les copes de plata dels tornejos amb el nom

dels campions de l'any anterior, i en Mark, el professional australià amb sobrepès, n'era un.

—Puc preguntar quina mena de nivell tenim? —va demanar amb extrema cortesia, observant, sense comentaris, la qualitat de les raquetes gastades per l'ús, els mitjons blancs gruixuts i les vambes de tennis velles però pràctiques d'en Perry, i l'escot de la Gail.

Per ser dues persones que ja havien passat la primera joventut però que encara estaven a la flor de la vida, en Perry i la Gail eren una parella singularment atractiva. La natura havia proveït la Gail d'unes extremitats llargues i ben formades, pits alts i petits, un cos flexible, pell anglesa i cabells fins i daurats, i un somriure que il·luminaria els racons més foscos de la vida. En Perry tenia una altra mena de qualitat anglesa, ja que era alt i prim, i desmanegat a primera vista, de coll llarg amb una nou prominent. De caminar desmanyotat, semblava que hagués de caure, i tenia orelles de pàmpol. A l'escola pública li havien encolomat, durant un temps breu, el sobrenom de Girafa, fins que els que eren prou imprudents per anomenar-lo així van aprendre la lliçó. Però a l'edat viril havia adquirit —inconscientment, i això encara ho feia més impressionant— una gràcia precària però indiscutible. Tenia una estufeta de rínxols castanys, un front ample i pigat, i uns ulls grossos, amb ulleres, que irradiaven un aire de perplexitat angèlica.

Com que sabia que en Perry no es posaria medalles i, com sempre, el volia protegir, la Gail va respondre personalment la pregunta del professional.

—En Perry es classifica al Queen's, i una vegada fins i tot va entrar al quadre de guanyadors, oi, Perry? Vas arribar al Masters. I va ser després de passar sis mesos sense jugar perquè s'havia trencat la cama esquiant —va afegir, orgullosa.

—I vostè, senyora, si em permet l'atreviment? —va preguntar en Mark, el professional servil, donant una mica més d'efecte al «senyora» del que hauria volgut la Gail.

—Sóc el seu paquet —va respondre ella amb fredor.

I amb això en Perry va dir:

—Collonades.

L'australià es va xuclar les dents, va moure el cap feixuc amb incredulitat i va grapejar les pàgines brutes de la seva llibreta.

—A veure, aquí tinc una parella que seria bona per a vos-tès —va dir, eixugant-se la suor del front amb una tovallola de tennis ronyosa—. Tenen un aspecte massa refinat per als altres jugadors, de seguida es veu. No és que tingui un assortiment de jugadors per triar i remenar, francament. Estaria bé, veure'ls córrer a tots quatre.

Els adversaris van resultar ser una exquisida parella índia de Bombai en plena lluna de mel. La pista central estava ocupada, però la 1 estava lliure. Aviat un grapat de passavolants i de jugadors de les altres pistes van anar a veure l'escalament dels quatre jugadors: cops suaus des de la línia de fons tornats despreocupadament, passing shots on ningú no corria, esmaixades des de la xarxa sense resposta. En Perry i la Gail van guanyar el sorteig, en Perry va cedir el primer servei a la Gail, que va fer doble falta dues vegades seguides, i van perdre el joc. La jugadora índia la va seguir. El partit va continuar sense incidències.

No va ser fins que en Perry va començar el servei que es va fer evident la qualitat del seu joc. El primer servei va ser alt i potent i, a mesura que avançava el joc, els altres no hi podien fer gaire. Va fer quatre serveis seguits. Cada vegada hi havia més gent, els jugadors eren joves i atractius, els aplegapilotes van descobrir nous cims d'energia. Cap al final del primer set, en Mark, el professional, va treure el cap com qui no vol la cosa, s'hi va estar tres jocs, i va tornar al local, pensatiu, arrufant les celles.

Després d'un segon set llarg, anaven un a un. El tercer i últim set havia arribat a 4 a 3, a favor d'en Perry i la Gail.

Però tot i que la Gail tenia tendència a vacil·lar, en Perry estava a la màxima potència, i el partit va acabar sense que els indis guanyessin cap més joc. El públic es va dispersar. Els quatre jugadors es van quedar per intercanviar felicitacions, fixar la revenja i potser fer una copa al bar aquell vespre? I tant. Els indis se'n van anar, i en Perry i la Gail es van quedar per recollir les raquetes de reserva i els jerseis.

Mentre ho feien, el professional australià va tornar a la pista acompanyat d'un home tibet i musculós, de caixa ampla i completament calb, amb un Rolex d'or amb diamants incrustats i pantalons de xandall grisos lligats amb un cordó amb un nus a l'altura del diafragma.

El motiu per què en Perry va veure primer el nus al diafragma i la resta de la persona després, té una explicació fàcil. Estava fent l'acció de canviar-se les velles però còmodes vambes de tennis per unes xanquetes amb sola d'espert, i quan va sentir que algú deia el seu nom, encara estava doblegat. Per això va aixecar el cap llarg a poc a poc, tal com ho fan els homes alts i cantelluts, i en primer lloc va veure unes sabatilles de pell sobre uns peus nus i petits, gairebé femenins, separats en postura de pirata, després un parell de panxells rabassuts coberts amb un xandall gris i, més amunt, el llaç del cordó que mantenia els pantalons alts amb un nus doble, naturalment, donada la considerable àrea de responsabilitat del nus.

I per sobre de la línia del cordó, una panxa amb una camisa de cotó lila finísim, planxada i prisada, que estotjava un gran tors on l'estómac formava una unitat aparent amb la caixa, fins a arribar a un coll de camisa d'estil oriental que cordat hauria semblat una versió reduïda del collar de gos clerical, tot i que era impossible que pogués arribar a cenyir el coll musculós que circumdava.

I per sobre del coll de la camisa, inclinada a un costat

amb cert encant, les celles alçades en senyal d'invitació, la cara sense arrugues d'un home de cinquanta anys i escaig amb uns ulls castanys sentimentals i un somriure radiant de dofí. L'absència d'arrugues no suggeria inexperiència, sinó al contrari. Una cara que al Perry aventurer de portes enfora li va semblar forjada per la vida: la cara, va dir a la Gail molt més endavant, d'un *home format*, una altra definició a què aspirava per a ell mateix, però que tot i els seus esforços virils encara no havia aconseguit.

—Perry, permeti'm que li presenti el meu bon amic i client, el senyor *Dima*, de Rússia —va dir en Mark, injectant un to cerimoniós a la seva veu untuosa—. En Dima troba que ha jugat un bon partit, oi que tinc raó? Com a gran conneixedor del joc del tennis, l'ha observat amb molta satisfacció, em fa l'efecte, el senyor Dima.

—Vols jugar? —va preguntar en Dima, sense apartar la seva mirada castanya plena de disculpes de la cara d'en Perry, que ara es movia desmanyotadament amb tota la seva alçada.

—Hola —va dir en Perry, encara panteixant, i li va allargar una mà suada. La mà d'en Dima era la d'un artesà que s'ha engreixat, tatuada amb una petita estrella o asterisc al segon artell del polze—. I ella és la Gail Perkins, la meva sòcia en el crim —va afegir, amb la sensació que havia de disminuir una mica la marxa.

Però abans que en Dima pogués respondre, en Mark, el professional, va deixar anar un ruflet de protesta ensabonadora.

—*Crim*, Perry? —va objectar—. No se'l cregui, aquest home, Gail! Ha estat extraordinària, a la pista, ja ho crec! Un parell dels passing shots de revés han estat dignes d'un déu, oi, Dima? Ho has dit tu mateix. Els vèiem des del local. Circuit tancat.

—Mark m'ha dit que has jugat al Queen's —va dir en

Dima, amb el somriure de dofí dirigit a en Perry, la veu gruixuda, greu i gutural, i vagament americana.

—Ja fa uns quants anys, d'això —va dir en Perry amb modèstia, encara mirant de fer temps.

—Fa poc que en Dima ha comprat Three Chimneys, oi Dima? —va dir en Mark, com si la notícia fes ineludible la proposta de jugar—. A la millor zona d'aquesta banda de l'illa, oi, Dima? I té molts plans per al lloc, tinc entès. I vos-tès s'estan al Captain Cook, oi?, un dels millors bungalous del complex, trobo.

Sí que s'hi estaven.

—Doncs ja ho veuen. Són veïns, oi, Dima? Three Chimneys està plantada ben bé a la punta de la península que els queda al davant, a la badia. L'última finca gran de l'illa sense explotar, però en Dima ja se n'encarregarà, oi que tinc raó? Es parla d'una emissió d'accions, amb preferència ofertes als habitants de l'illa, i jo trobo que és una idea excel·lent. Mentrestant t'adaptes a una mena de càmping provisional, tinc entès. Allotges uns quants amics afins i família. Ho trobo admirable. Tothom ho troba admirable. Per a una persona amb els teus mitjans, es necessita valor.

—Vols jugar?

—Dobles? —va preguntar en Perry, desenredant-se de la intensitat de la mirada d'en Dima per fer una ullada dubitativa a la Gail.

Però en Mark, que ja havia avançat una posició, va escombrar cap a casa:

—Gràcies, Perry, però em temo que en Dima no juga dobles —va interposar ràpidament—. El nostre amic només juga individuals, és correcte, Dima? Només et fies de tu mateix. Vols ser responsable dels teus propis errors, em vas dir una vegada. M'ho vas dir amb aquestes mateixes paraules, no fa pas tant de temps, i em van quedar gravades.

Veient que en Perry ara estava destrossat però que allò

també el temptava —com el temptaven totes les propostes improbables—, la Gail va córrer a rescatar-lo:

—No pateixis per mi, Perry. Si vols fer un partit d'individuals, endavant, a mi m'està bé.

—Perry, jo de vostè no dubtaria a acceptar la proposta d'aquest senyor —va insistir en Mark, escombrant cap a casa—. Si m'agradessin les apostes, no sabia pas per quin de tots dos apostar, cregui'm.

Caminava *coix*, en Dima, quan marxava? Arrossegava lleugerament el peu dret? O simplement era la tensió d'haver de tragar durant tot el dia aquell tors immens? El Perry aventurer es va imaginar que era una vella ferida de guerra, però de quina guerra? La Gail, que tocava més de peus a terra, es va inclinar per la gota del seu pare difunt.

¿Va ser llavors, també, que en Perry es va fixar per primera vegada en els dos homes blancs que rondaven per la porta que donava a la pista sense res a fer? Un portava les mans agafades desmenjadament al darrere, l'altre tenia els braços plegats sobre el pit. Tots dos anaven amb vambes. L'un era ros amb cara de nen, l'altre tenia els cabells foscos i semblava abatut.

Si era així, només ho havia fet inconscientment, va afirmar en Perry, de mala gana, a l'home que es deia Luke i a la dona que es deia Yvonne, al cap de deu dies, quan tots quatre estaven asseguts en una taula de menjador ovalada, al soterrani d'una magnífica casa amb jardí a Bloomsbury.

Els hi havia portat amb un taxi negre des del pis de Primrose Hill un home gros i simpàtic amb boina i una arracada que havia dit que es deia Ollie. En Luke els havia obert la porta; la Yvonne estava dreta darrere d'en Luke. En un vestíbul amb olor de pintura fresca i una catifa gruixuda, en Perry i la Gail van encaixar amb els altres; en Luke els va donar les gràcies cortesament per haver-hi anat, i els va por-

tar a baix, al soterrani reconvertit, moblat amb una taula, sis cadires i una petita cuina. Les finestres altes de vidre glaçat, en forma de mitja lluna, a la paret que donava a fora, feien pampallugues amb les ombres dels peus dels vianants que passaven per la vorera d'allà dalt.

Tot seguit els van agafar els mòbils i els van convidar a firmar una declaració segons l'Acta de Secrets Oficials. La Gail, advocada, va llegir el text i es va sentir ultratjada.

—Per sobre del meu cadàver! —va exclamar, mentre en Perry, murmurant «tant se val», firmava, impacient, per enllestir-ho. Després de fer-hi un parell de supressions i d'afegir-hi fraseologia pròpia, la Gail va firmar, protestant.

La il·luminació del soterrani consistia en un simple llum tènue penjat sobre la taula, però la impressió que feia no era tant de parsimònia com de pressa. Les parets de maons traspuaven una lleugera olor de vi de porto.

En Luke era cortès, anava ben afaitat, tenia entre quaranta i cinquanta anys i, per al gust de la Gail, era massa baixet. Els espies masculins, es va dir a si mateixa amb una falsa jocositat provocada pels nervis, haurien de ser d'una talla més gran. Amb aquella postura rígida, el vestit gris fosc i les petites banyes de cabells grisos que apuntaven cap amunt sobre les orelles, li recordava més aviat un joquei cavallerós amb el seu millor comportament.

La Yvonne, d'altra banda, no devia ser gaire més gran que la Gail. D'entrada a la Gail li havia semblat massa tocada i posada, però no sense una certa bellesa intel·lectual. Amb l'insuls vestit d'executiva, els cabells foscos i curts, i sense maquillatge, semblava més gran del que era i, per ser una espia femenina, ara també segons el criteri decididament frívol de la Gail, massa seriosa.

—O sigui que no els van reconèixer com a *guardaespatlles* —va suggerir en Luke, amb el seu caparró pulcre girant-se de l'un a l'altra des d'un extrem de la taula—. ¿No van co-

mentar, quan van estar sols, per exemple, «que estrany; aquest Dima, sigui qui sigui, està molt ben protegit, no trobes?» o alguna cosa per l'estil?

És així, com en Perry i jo parlem entre nosaltres?, va pensar la Gail. No ho sabia.

—Vaig veure aquells homes, evidentment —va admetre en Perry—. Però si el que pregunta és si em vaig imaginar res d'ells, la resposta és no. Aquest parell volen fer un partit, vaig pensar, si és que vaig pensar res —va dir estirant-se la cella, seriós, amb els seus dits llargs—, vull dir que la idea de *guardaespatlles* no et ve així, de cop. Vaja, a *vostès* potser sí. Perquè es mouen en aquest món, suposo. Però si ets un ciutadà normal i corrent, no et passa pel cap.

—I *vostè*, Gail? —la va interrogar en Luke amb enèrgica sol·licitud—. Vostè es passa el dia entrant i sortint dels tribunals. Vostè veu la maldat del món en la seva glòria més horrible. Va sospitar res, d'ells?

—Si és que m'hi vaig fixar, devia pensar que eren un parell de tios que em miraven amb ganes, i no en vaig fer cas —va replicar la Gail.

Això no va convèncer pas la Yvonne, l'alumna exemplar del mestre.

—Però aquell vespre, Gail, quan reflexionava sobre les coses que havien passat durant el dia —era escocesa?; podria molt ben ser, va pensar la Gail, la filla d'actor, que s'enorgullia de tenir una oïda excel·lent per a les veus—, *de debò* no va dedicar cap pensament als dos homes que rondaven per allà sense fer res?

—Era la nostra primera nit a l'hotel —va dir la Gail, en un accés d'exasperació nerviosa—. En Perry havia reservat taula per a un sopar amb espelmes a la terrassa del Captain's Deck. Hi havia estrelles i lluna plena i granotes bramadores en zel raucant a ple pulmó, i el reflex de la lluna sobre l'aigua ens arribava gairebé fins a la taula. ¿De debò es pensa

que ens vam passar el vespre mirant-nos als ulls i parlant dels acompanyants d'en Dima? Per favor! —I tement haver semblat més grossera del que pretenia—: D'acord, *en resum*, sí que vam parlar d'en Dima. És una d'aquelles persones que et queden gravades. Primer va ser el nostre primer oligarca rus, després en Perry es flagel·lava per haver acceptat el partit d'individuals amb ell i volia trucar al tennista professional per dir-li que es cancel·lava el partit. Jo li vaig dir que havia ballat amb homes com en Dima i que tenien una tècnica fabulosa. Això et va fer callar, oi, rei?

Separats l'un de l'altre per un abisme tan gran com l'oceà Atlàntic que feia poc havien creuat, i alhora agraiïts de poder-se desfogar davant de dos oients professionals inquisidors, en Perry i la Gail van reprendre la història.

L'endemà a tres quarts de set. En Mark, el tennista professional, els esperava plantat al capdamunt de les escales de pedra, vestit amb la seva millor roba blanca, amb dues llaunes fresques de pilotes de tennis i una tassa de cafè de cartró.

—Tenia por que s'adormessin, bellíssimes persones —va dir, excitat—. Mirin, aquí tot va bé, no pateixin. Com està, Gail? Fresca com una rosa, ja ho veig. Endavant, Perry. Sisplau. Quin bon dia, eh? Quin bon dia!

En Perry va anar al davant fins al segon tram, on el camí tombava a l'esquerra. Quan va girar es va trobar cara a cara amb els mateixos dos homes amb caçadora que el vespre anterior rondaven per allà —els dos homes que la Gail creia que se la miraven amb ganes, si és que havia pensat alguna cosa. Estaven situats un a cada banda de l'arc florit que portava, com una avinguda nupcial, a l'entrada de la pista central, que era un món a part, i estava tancada pels quatre costats amb pantalles de lona i tanques d'hibisc de sis metres d'alçada.

Quan els va veure acostar-se, el ros amb cara de nen va fer mig pas endavant i, amb un somriure trist, va obrir les mans en el clàssic gest que fa un home que té intenció de palpar-ne un altre. Desconcertat, en Perry va aturar en sec tota la seva alçada corporal, no prou a prop perquè l'altre el pogués escorcollar, sinó gairebé a dos metres, amb la Gail al costat. Quan l'home va fer un altre pas endavant, en Perry en va fer un endarrere, emportant-se'n la Gail amb ell, i va exclamar:

—Què carai és, això? —i es va girar emfàticament cap a en Mark, ja que ni el de cara de nen ni el company de cabells foscos que tenia al darrere no van fer cap mostra d'haver sentit, i no diguem entès, la pregunta.

—Seguretat, Perry —va explicar en Mark, afanyant-se a passar davant de la Gail per dir-li, a l'orella—: Rutina.

En Perry es va quedar on era, amb el coll tombat endavant i cap a un costat mentre païa el consell.

—La rutina *de qui*, exactament? No ho entenc. I tu? —a la Gail.

—Jo tampoc —va assentir ella.

—La seguretat d'en *Dima*, Perry. De qui, si no? És un peix gros, reconegut internacionalment. Aquests homes només obeeixen ordres.

—*Les seves* ordres, Mark? —es va girar per mirar-lo acusadorament a través de les ulleres.

—Les ordres d'en *Dima*, no pas les meves, Perry, no sigui poca-solta. Són els homes d'en Dima. L'acompanyen a tot arreu.

En Perry va tornar a centrar l'atenció en el guardaespatalles ros.

—Parlen anglès, per casualitat? —va preguntar. I com que el de cara de nen es va negar a reaccionar de cap manera, si no era per posar-se més rígid, va continuar—: Aquest sembla que parla anglès. Si més no, sembla que l'entén.

—Per l'amor de Déu, Perry —va suplicar en Mark, ara

amb la seva pell cervesera d'un vermell fosc—. Un cop d'ull a la bossa, i ja està. No és res personal. Rutina, ja els ho he dit. Com en un aeroport.

En Perry va tornar a adreçar-se a la Gail.

—Tens alguna opinió sobre això?

—I tant, que la tinc.

En Perry va tombar el cap a l'altra banda.

—Vull que això quedi absolutament clar, Mark —va explicar, fent valdre la seva autoritat pedagògica—. L'adversari que se m'ha ofert, en *Dima*, vol assegurar-se que no li tiraré una bomba. És això, el que insinuen aquests homes?

—El món on vivim és molt perillós, Perry! Potser vostè no se n'ha assabentat, però tots els altres sí, i ens esforcem per tenir-ho en compte. Amb tot el respecte, li aconsellaria que no volgués anar a contracorrent.

—O potser estic a punt de tombar-lo amb un tret del meu Kalashnikov —va continuar en Perry, alçant dos dits la bossa de tennis per indicar on guardava l'arma; amb això el segon home va sortir de l'ombra dels arbustos i es va situar al costat del primer, però continuava sense haver-hi cap expressió facial interpretable entre tots dos.

—Fa una muntanya d'un gra de sorra, si em permet que l'hi digui, senyor Makepiece —va protestar en Mark, amb la cortesia que tant li havia costat aprendre fent aigües sota tanta pressió—. A la pista els espera un partit de tennis sublim. Aquests nois compleixen el seu deure, i trobo que ho fan amb molta educació i molta professionalitat. Francament, no entenc quin problema hi té.

—Ah. *Problema* —va mussitar en Perry, agafant-se a aquella paraula com un punt de partida útil per a una discussió de grup a gran escala amb els alumnes—. Doncs permeti'm que li expliqui el meu *problema*. De fet, ben mirat, en tinc uns quants, de problemes. El meu problema és que a mi ningú em mira l'interior de la bossa de tennis sense el meu

permís, i en aquest cas jo no dono el permís. I ningú mira, tampoc, l'interior de la d'aquesta senyora. Ens regim per les mateixes normes —i va indicar la Gail.

—Rigorosament —va dir la Gail, que, cosa insòlita, havia quedat muda d'admiració davant de l'argumentació legal d'en Perry.

—Segon problema. Si el seu amic Dima es pensa que el vull assassinar, per què em demana que juguem a tennis? —Després d'haver deixat prou temps per a una resposta i sense haver-ne rebut cap, es va xuclar les dents i va continuar, loquaç—. I el tercer problema és que la proposta, tal com s'ha fet, és parcial. Que he demanat per mirar l'interior de la bossa d'en Dima, jo? No. Ni ho vull fer. Potser l'hi podran explicar quan li facin avinents les meves disculpes. Gail. Què et sembla, si ens capbussem en el succulent bufet de l'esmorzar que tenim pagat?

—Bona idea —va dir la Gail, amb entusiasme—. M'acabo d'adonar que em moro de gana.

Es van girar i, sense fer cas de les súpliques del professional, es van posar a baixar les escales; llavors la porta de la pista es va obrir de cop i la veu greu d'en Dima els va fer aturar-se.

—No fugi, senyor Perry Makepiece. Si em vol fer saltar cervell, faci-ho amb punyetera raqueta de tennis.

—Quina edat diria que tenia, Gail? —va preguntar la Yvonne, la intel·lectual, anotant pulcrament una cosa al bloc que tenia davant seu.

—El de cara de nen? Vint-i-cinc, a tot estirar —va respondre, i ara també desitjava trobar un punt intermedi entre la frivolitat i el pànic.

—Perry? Edat?

—Trenta.

—Alçada?

—Per sota de la mitjana —va dir, desmenjadament.

Si tu fas més de dos metres, Perry, reiet, *tots* estem per sota de la mitjana, va pensar la Gail.

—U setanta-cinc —va dir ella.

I portava els cabells rossos molt curts, van coincidir tots dos. Sí, Yvonne, anava ben esquilat. Pràcticament rapat.

—S'ho deu fer ell mateix amb una maquineta elèctrica. O potser l'hi fa el seu company —va continuar la Gail, pene-dint-se'n immediatament.

—I un nomoblidis d'or al canell —va recordar, sobresal-tant-se—. Una vegada vaig tenir un client que en portava un d'igual. Deia que si mai es trobava acorralat, el desmun-taria i faria servir les anelles, d'una en una, per comprar-se la sortida.

Amb ungles pàl·lides, ben tallades i sense pintar, la Yvonne els passa una pila de fotografies de premsa per sobre de la taula. Al capdamunt, una colla de joves corpulents vestits d'Armani felicitant un cavall de curses victoriós, copes de xampany al-çades per a la càmera. Al fons, cartells d'anuncis en ciríl·lic i en anglès. En un costat de la imatge, un segon grup de quatre homes també joves que no somriuen ni beuen xampany. I a l'altre extrem, a l'esquerra, amb els braços plegats sobre el pit, el guàrdia de cara de nen amb el cap ros pràcticament rapat. A diferència dels seus tres companys, no porta ulleres fosques. Però al canell esquerre porta un braçalet d'or.

En Perry comença a sentir-se bastant refiat. La Gail co-mença a sentir-se bastant marejada.